

گزارش خانم دیبرا لاینز، نماینده خاص سرمنشی ملل متحد برای افغانستان به شورای امنیت ملل متحد

نیویورک، ۹ سپتامبر ۲۰۲۱

[طوریکه ارائه شد]

* * *

آقای رئیس، اعضای شورای امنیت، و سخنرانان محترم،

با سقوط کابل به تاریخ ۱۵ آگست، باشندگان شهر و شهروندان افغانستان با واقعیت جدید که برای بعضی ها نگران کننده می باشد، مواجه شدند. طالبان پس از شکست جمهوری افغانستان که برای ۲۰ سال اخیر حکمفرما بود، داخل شهر شدند و کامیابی خود را اعلان کردند. باوجود آن، این وضعیت با وحشت و هرج و مرج در میدان هوایی کابل به همراه بود چنانچه ده ها هزار شهروند کشور تلاش کردند تا به هر نحوی از کشور فرار نمایند. این شرایط که در سراسر جهان انعکاس یافت، اکنون به اعتراض ها در سراسر کشور مبدل شده است. آنها نشان می دهند که طالبان قدرت را به دست آورده اند ولی تا هنوز اعتماد تمام مردم افغانستان را کمائی نکرده اند.

واقعیت جدید اینست که زندگی میلیون ها افغان به چگونگی حکومت طالبان بستگی دارد. اما، ما نیز از خود باید پرسیم که: ما چه می توانیم انجام دهیم و چه باید انجام دهیم؟ پاسخی که من برای تان می دهم، سهل و آسان نیست. آیین [شرایط] بیانگر بحران های واقعی بوده و نیازمند رهبری واحد توسط شورای امنیت، توسط کشور های عضو که این شورا را تشکیل می دهد، توسط کشور های همسایه، و در مجموع توسط جامعه جهانی می باشد.

از دو روز بدینسو، ما با اداره ی بالفعل که توسط طالبان اعلان شد، مواجه هستیم.

آنانی که خواهان [حکومت] فراگیر بودند و آرزوی آن را داشتند، ناامید خواهند شد. هیچ نام زن در لست اعلان شده وجود ندارد. هیچ عضو غیر از طالبان، چهره ی از حکومت قبلی، و هیچ یک از رهبران گروه های اقلیت در آن دیده نمی شود. در عوض، این [لست] شامل تعداد زیادی از چهره های می شود که از سال ۱۹۹۶ الی ۲۰۰۱ در رهبری طالبان حضور داشتند.

آنچه که برای اشتراک کنندگان این نشست از اهمیت فوری و عملی برخوردار است، این می باشد که از مجموع ۳۳ نام اعلان شده، اکثر آنها به شمول رئیس الوزراء، دو معاون رئیس الوزراء، و وزیر خارجه در لست تحریم های ملل متحد قرار دارند. نیاز است تا همه تان در مورد اینکه چه تدابیری در مورد لست تحریم ها روی دست گرفته شود و در رابطه به تاثیرات [این تصمیم] روی فعالیت های بعدی، تصمیم اتخاذ نمائید.

اولاً، ما باید روی بحران بشری موجود که اکثراً در مناطق روستائی وجود دارد و در حال حاضر رو به وخامت است، متمرکز باشیم. رسیدگی به این بحران را نمی توان الی فیصله های سیاسی مبني بر رفع تحریم ها معطل قرار داد. هزاران شهروند افغانستان شدیداً نیازمند کمک و مساعدت هستند. این بدان معنی است که مساعدت های بشردوستانه مورد نیاز باید از طریق ملل متحد یا موسسات غیردولتی فراهم شود. کشور های دیگر هم وجود دارند که از جانب خود تحریم هایی را بالای اعضای یا گروه های طالبان که بالفعل در قدرت سهیم می باشند، وضع کرده است. میکانیزم های مرتبط باید سریعاً شناسائی شوند تا به نهاد های ملل متحد و موسسات غیردولتی مجال دهد که مساعدت های بشردوستانه لازم را عرضه نمایند. در عین زمان، ما در انتظار

کنفرانس مهم ژنیو به تاریخ ۱۳ سپتمبر که توسط سرمنشی دایر می شود، هستیم؛ [هدف این کنفرانس] تلاش برای جلب مساعدت ها برای رسیدگی به نیازمندی های بشردوستانه ای می باشد که اکنون زندگی شهروندان افغانستان به آن وابسته است.

در وضعیت کنونی، نقش ملل متحد باید واضح بوده و به اساس مکلفیت های بشردوستانه ما باشد. نیازمندی فوری و عاجل به مساعدت های بشردوستانه به پیمانهای وسیع وجود دارد که باید در عرصه های چون صحت، امنیت غذایی، مواد غیر غذایی و حفظ الصحه فراهم گردد.

ثانیاً، بحران قریب الوقوع دیگر وجود دارد که می خواهیم توجه شما را به آن جلب نمایم. میلیارد ها دارائی و مساعدت تمویل کنندگان از سوی اعضای جامعه جهانی منجمد شده است. هدف [این منجمد ساختن] که قابل درک است، جلوگیری از رسیدن این وجوه مالی به اداره فعلی طالبان می باشد. باوجود آن، نتیجه این کار رکود شدید اقتصادی خواهد بود که میلیون ها تن را در معرض فقر و گرسنگی قرار خواهد داد، موج بزرگی از مهاجرت از افغانستان را به وجود خواهد آورد، و در واقع افغانستان را چندین نسل به عقب خواهد برد. به همین ترتیب، از آنجائی که ارزش افغانی تنزیل یافت، نرخ تیل و مواد غذایی به گونه ای سرسام آور افزایش یافت. بانک های خصوصی پول نقد ندارند که توزیع نمایند و این بدان مفهوم است که حتی افغان هایی که پول دارند، به آن دسترسی ندارند. معاشات پرداخت نمی شود. افغانستان که شدیداً وابسته به واردات است، قادر نخواهد بود تا هزینه توريد مواد غذایی و ادویه جات، و همچنان تیل، برق و سایر اقلام ضروری را بپردازد.

یک راه حل باید سریعاً جستجو شود تا زمینه را مساعد سازد که وجوه مالی در افغانستان سرازیر شود تا مانع رکود کامل اقتصادی و نظم اجتماعی شود. [میکانیزم های] محافظتی باید ایجاد شوند تا اطمینان حاصل گردد که این وجوه مالی در جائی که نیاز است، به مصرف می رسد و توسط مسئولین بالفعل مورد سوء استفاده قرار نمی گیرد. به این اقتصاد باید مجال داده شود که برای چند ماه نفس بکشد و به طالبان فرصت داده شود که از خود انعطاف پذیری و اراده ای واقعی نشان دهند تا این بار امور را به ویژه از دیدگاه حقوق بشری، جنسیتی، و مبارزه با تروریسم، متفاوت انجام دهند.

آقای رئیس،

طوری که قبلاً یادآور شدم، ما از عدم فراگیر بودن آنچه که کابینه ی سرپرست گفته می شود، ناامید هستیم ولی واقعیت جدید در افغانستان در واقع در حال شکل گیری می باشد. از زمان به قدرت رسیدن طالبان بدینسو، تصویر متفاوت طی چند هفته ی گذشته ترسیم شده است. در اکثر مناطق، به استثنای چند مورد، اماکن ملل متحد در افغانستان مورد احترام قرار گرفته است. باوجود آن، افزایش تعداد رویداد های ارباب و آزار و اذیت کارمندان داخلی ملل متحد مایه ی نگرانی روز افزون ما می باشد. ما کماکان هر آنچه ممکن است، انجام خواهیم داد تا از کارمندان خود حمایت کنیم و آنها را از آسیب به دور نگهداریم. اگر کارمندان ملل متحد در معرض ارباب قرار گیرند، از زندگی شان هراس داشته باشند، و آزادانه رفت و آمد نتوانند، این سازمان به فعالیت های خود که برای مردم افغانستان نهایت ضروری است، ادامه داده نمی تواند.

همچنان، ما نگران هستیم که به رغم صدور اعلامیه های متعدد مبنی بر عفو عمومی منسویین نیروهای ملی امنیتی و دفاعی افغانستان و آنانی که به عنوان کارمندان ملکی کار کرده اند، ادعا های متعدد و معتبر مبنی بر قتل انتقام جویانه ی منسویین نیروهای ملی امنیتی و دفاعی افغانستان، و توقیف مسئولینی که برای ادارات قبلی کار کردند، وجود دارد. ما گزارش های را دریافت کردیم که اعضای طالبان تلاشی خانه به خانه را به ویژه در کابل انجام دادند و اموال را غصب کردند.

به همین ترتیب، هرچند طالبان بار ها اطمینان دادند که حقوق زنان را در چوکات اسلام رعایت خواهند کرد، ما گزارش های متعدد دریافت می کنیم که طالبان مانع حضور زنانی که همراه مرد ندارند، در اماکن عمومی شده و به زنان اجازه کار را ندادند.

آنها در بعضی نقاط دسترسی دختران به تعلیم و تحصیل را محدود ساخته اند و ریاست های امور زنان را در سراسر افغانستان و همچنان موسسات غیردولتی که برای زنان کار می کرد، را منحل نمودند.

به همین ترتیب، افزایش خشونت ها علیه افغان هایی که بر حاکمیت طالبان اعتراض کردند، شدیداً ما را نگران ساخت. خشونت ها شامل شلیک از بالای مردم، لت و کوب دوامدار، ارباب رسانه ها، و سایر اعمال سرکوب کننده می شود. در عوض، طالبان باید تلاش نمایند تا نگرانی های مشروع تعداد کثیری از شهروندان افغانستان را که به خاطر آینده شان هراس دارند، درک نمایند.

به رغم این نگرانی ها، شاید هنوز هم می توانیم برای جهت دادن این واقعیت جدید به سوی یک مسیر مثبت تر کمک کنیم. در جریان گفتگوهای ابتدائی ما با رهبران طالبان در طول سال گذشته و هفته های اخیر، ما پیام واضحی دریافت کردیم که آنها خواهان و نیازمند کمک های بین المللی هستند. در حالی که این گروه تلاش می کند که از وضعیت نظامی به سوی [تشکیل] حکومت بروند، بعضی آنها در واقع خواهان صبر و شکیبائی و حتی درخواست مشوره را نموده اند. آنها شاکی شدند که فساد گسترده توسط مقامات حکومت قبلی باعث شده تا تعداد زیاد از نقاط کشور بدون دریافت کمک باقی بماند و مساعدت های سخاوتمندانهی جامعه جهانی حیف و میل شود. اما، آنها خود زمینه را برای هدر رفتن مساعدت های جامعه جهانی فراهم خواهند ساخت اگر حکومت آنها برخلاف منافع و حقوق واضح مردم شان باشد.

آقای رئیس و اعضای شورا،

تأثیرات تحولات اخیر فراتر از مرزهای افغانستان نیز محسوس بود. اکثر کشورهای اطراف افغانستان نگران هستند که حاکمیت طالبان چه تأثیر روی امنیت آنها خواهد داشت. آنها از تأثیر حکومت اسلامی وسیع که طالبان قادر به کنترل آن نباشند، هراس دارند. آنها از موج مهاجرین که به سوی مرزهای شان میاید، هراس دارند. آنها از عواقب تعداد زیاد تسلیحات که در افغانستان به جا مانده است، هراس دارند. آنها هراس دارند که طالبان قادر نخواهند بود تا با اقتصاد نامشروع و انتقال مواد مخدر از افغانستان مبارزه نمایند. در واقع، اکنون بسیار مهم است که منطقه از میکانیزم های موجود استفاده نماید تا نه تنها صدای خود را به گونهی یکپارچه بلند نماید بلکه باجدیت در راستای منافع تمام منطقه اقدام نماید. ما در انتظار تدویر نشست بعدی سازمان همکاری های شانگهای در شهر دوشنبه هستیم. سایر میکانیزم ها شامل نشست ترویکای توسعه یافته توسط مسکو می شود که اخیراً در اوایل آگست در قطر دایر شد، می شود و همچنان در برگیرندهی سایر میکانیزم های ویژه مانند نشست وزرای خارجه کشور های منطقه به میزبانی پاکستان می باشد که هفتهی قبل برگزار شد. در عین زمان، این نیز مهم است که جامعه جهانی هیچگاه نباید از هم جدا شوند. اکنون آجندای عاجلتر برای همکاری منطقه و جهان برای افغانستان وجود دارد. بدون این [همکاری]، پیامد های منفی آن در دور و نزدیک محسوس خواهد بود و رسیدگی به این [پیامد ها] در آینده بسیار مشکل خواهد بود.

بخش کلیدی این آجندا مبارزه با تروریسم می باشد. اعضای القاعده هنوز هم در افغانستان حضور دارند و به وضوح توسط مقامات فعلی طالبان استقبال شده و به آنها پناه داده می شود. شاخه خراسان دولت اسلامی کماکان فعال بوده و ممکن تقویت شود. نگرانی ها پیرامون این مسائل مهم مربوط به تروریسم جهانی تنها از طریق وعده های طالبان مرفوع نمی شود. در رابطه به این مسئله، کشور های منطقه و جامعه جهانی دارای منافع واضح، مشترک و مهم می باشند.

آقای رئیس، اعضای شورا،

خانواده ملل متحد در افغانستان باقی می ماند و متعهد است تا خدمت به مردم افغانستان را که طی هفتاد و پنج سال اخیر انجام داده ایم، ادامه دهیم. آنچه که برای این تلاش ها و در مجموع برای افغانستان لازم است، میدان هوائی فعال در کابل می باشد. روی این ملحوظ، ما از اقدامات فوری و سخاوتمندانهی قطر و ترکیه با همکاری طالبان در راستای فعالیت مجدد میدان

هوایی اظهار امتنان می‌کنیم تا میدان هوایی کاملاً فعال شده و پروازهای تجارتي از سرگرفته شود. با ابراز خرسندی از این تلاش‌ها، موسسه خدمات بشردوستانه هوایی ملل متحد از قبل در حال آغاز پروازهای منظم به کابل بوده، و پروازهای یوناما نیز به زودی آغاز می‌شود. همچنان، می‌خواهم از دولت قزاقستان تشکری نمایم که در مدت اندک، رضایت نشان دادند تا میزبان دفتر سیار ملل متحد برای حمایت از تلاش‌های ما در افغانستان باشند.

تعهد ما برای خدمت به مردم افغانستان به این معنی است که ما در رابطه به مسائل عملیاتی و امنیتی باید با طالبان در تماس باشیم. سفر اخیر مارتین گریفیتس، هماهنگ‌کننده همکاری‌های اضطراری، به کابل که در اوایل این هفته صورت گرفت، زمینه را برای ادامه‌ی گفتگوها روی شرایط همکاری‌های بشردوستانه در آینده و همچنان آمادگی برای کنفرانس ژنیو به تاریخ سیزدهم مساعد ساخت. من نمی‌دانم چگونه از کارمندان ملل متحد اعم از کارمندان بین‌المللی و داخلی که اکنون در افغانستان هستند و روزمره وضعیت مبهم را سپری می‌کنند، توصیف و تمجید نمایم. حضور آنها و عزم آنها اثبات‌کننده‌ی تعهد دوامدار ما برای خدمت به مردم افغانستان است.

همچنان، می‌خواهم دیدگاه خود را برای بار آخر در مورد ماموریت یوناما که قرار است طی حدود یک هفته تمدید شود، اظهار نمایم. شما به عنوان اعضای شورای امنیت مانند ما هنوز هم وضعیت جدید را ارزیابی می‌کنید. من در انتظار ادامه‌ی گفتگوهای مان در مورد نقش ملل متحد در افغانستان در این برهه حساس و در آینده هستم.

آقای رئیس،

بهترین و ممکن‌ترین نتیجه برای طالبان این خواهد بود تا نشان دهند که در تلاش هستند تا افغانستانی را بسازند که مردم بدون ترس در آن زندگی می‌نمایند، استعدادها را برای اشتراک در بازسازی کشورشان دعوت نمایند، و دختران و پسران، زنان و مردان جوان بتوانند تحصیلی را کسب نمایند که زمینه را برای تداوم این انکشاف مساعد می‌سازد. اکنون طالبان فرصت دارند تا به وضوح به مردم افغانستان – به تمام مردم افغانستان – نشان دهند که در راستای تضمین مصئونیت آنها، آزادی آنها، صحت آنها، تحصیل آنها، و شگوفائی آینده‌ی آنها، برای فرد فردشان متعهد می‌باشند.

مردم افغانستان کمترین مسئولیت را در قبال این بحران دارند، ولی هنوز هم بیشترین آسیب را از آن می‌بینند. این واضح است که آنها هنوز هم به این شورا و جامعه جهانی نیاز دارند.

آقای رئیس و اعضای شورای امنیت، از توجه شما به افغانستان در این برهه‌ی حساس زمانی تشکر می‌کنم.

* * *